І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXII. Ч. 75. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СУБОТА, 23-го КВІТНЯ (APRIL) 1966 No. 75. VOL. LXXII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Пятниця 22-го квітня 1966

В АМЕРИЦІ

ОБОРОНЯЮТЬ ПРЕЗИДЕНТА ДЖАНСОНА проти закидів сенатора демократа Роберта Ф. Кеннеді, який недавно сказав, що Джансон зменшує видатки на внутрішню програму внаслідок війни у В'єтнамі, і що на цьому найбільше потерплять бідні шкільні діти та найбідніше населення. Стейтовий конґресмен Джозеф В. Реснік заявив, що сенатор Роберт Кеннеді говорить „як демагог'', бо всі знають, що цього року Уряд видає на більйони більше для дітей і для бідних в порівнянні з минулим роком. Джансонові вдалося добитися федеральної допомоги для шкіл, чого не зміг зробити Джан Ф. Кеннеді.

ІНДЕКС ЦІН ЗНОВУ ЗБІЛЬШИВСЯ і в березні виносив 112 відсотків в порівнянні з пересічними цінами в роках 1957-1959, коли він становив 100. Подорожчання коштів прожитку настало в березні тому, що збільшилися ціни на харчі та на деякі інші товари. В порівнянні з березнем 1965-го року індекс цін збільшився аж на 2.8 відсотка. Це є найбільше збільшення в одному році, починаючи від 1958-го року. Білий Дім покищо не зайняв становища в цій справі, але це збільшення свідчить про те, що інфляція з кожним місяцем сильнішає.

ДЕМОКРАТИ ЗБИРАЮТЬ $5 МІЛЬЙОНІВ на партійні цілі. Так заявив Артур Б. Крім, голова фінансового відділу при Демократичнім Крайовім Комітеті. Демократи мають недобір із виборів в 1964-му році в сумі $2.4 мільйона, який треба сплатити, а решта зібраних фондів має йти на втримання Крайового Комітету та на виборчу кампанію тих демократичних членів Конґресу, які стараються про перевибір восени цього року, і які підтримують Уряд. Голова Крайового Демократичного Комітету Джан М. Бейлі сподівається, що успіхи демократів не допустять до того, щоб число членів в Конґресі, які підтримують Президента, — значно зменшилося. Пересічно урядова партія під час непрезидентських виборів тратить 37 конґресменів і 5 сенаторських місць.

ДОЧКИ АМЕРИКАНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ проти послаблювання американських збройних сил та проти того, що американські союзники торгують із ворогом. Дочки Американської Революції прийняли в цій справі резолюції голосами всіх присутніх 2,059-ох делеґаток на Конвенції у Вашинґтоні. Окрема резолюція виступає проти проєкту коаліції з в'єтнамськими комуністами. Така коаліція, як видно з історії, веде до панування комуністів, приносить ганьбу ЗДА за недотримання умови та робить „безглуздими ті жертви, які склала наша молодь'', — говориться в резолюціях.

НАРІКАЄ НА ВАШИНҐТОНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ заступник пресового секретаря в Білому Домі Роберт Г. Флемінґ. Він сам недавній журналіст назвав по імені кількох столичних журналістів, які невірно інформують своїх читачів. І так журналіст Стюарт Олсоп написав, що „кривавий чирак'' на шлунку пресового секретаря Моєрса є причиною того, що важко журналістам співпрацювати з Президентом, хоч Моєрс вже давно вигоїв свою виразку. Інший журналіст написав, що президент Джансон був у злому настрою на Великдень, хоч він не бачив Джансона, пошучи цю вістку уВеликодну суботу, бо був тоді у віддалі 78 миль відПрезидентової фарми. Такі самі „історії'' пишуть й інші журналісти.

У СВІТІ

17-ЧЛЕННА ЖЕНЕВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ РОЗЗБРОЄННЯ ПЕРЕРВЕ свої наради 10 травня до 14 червня, ніби на те, щоб її учасники переглянули дотеперішні її висліди та вернулися з новими ідеями. Насправді, члени конференції рішили скоротити теперішню сесію внаслідку такого самого безплідного висліду, як його мали попередні сесії. У відповідь на американсько-британський проєкт пакту проти поширення атомової зброї, совєтський делеґат Алексєй Рощін відновив стару совєтську пропаґандивну вимогу — скасування всіх заморських військових баз.

ДАНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЄНС ОТТО КРАҐ ПЕРЕБУВАВ в цьому тижні в Ню Йорку і Вашинґтоні. Він запропонував генеральному секретареві Об'єднаних Націй, щоб той відновив свої посередницькі заходи в справі замирення у В'єтнамі. Генеральний секретар У Тант, який спершу захопився був своєю посередницькою місією, після кількох її невдач прохолов і 6 ц. м. заявив тільки, що мир у В'єтнамі повинен основуватись на проголошення Південного В'єтнаму суверенною і невтральною державою під міжнародною ґарантією. Однак він признав, що Рада Безпеки ОН не всилі в цій справі нічого вдіяти. Ані Комуністичний Китай,аніПівнічний В'єтнам до ОН не належать, їх авторитету не визнають і — замирення на базі компромісу не хочуть.

ІНДОНЕЗІЙСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ СУКАРНО ЗАКИНУВ на засіданні ради міністрів неназваним ближче міністрам, що вони критикують його і підривають його позицію. Він виступив рішуче проти вісток закордонної преси, згідно з якими він, Сукарно, став уже тільки паперовим головою індонезійської держави.

В СИДНЕЙ В АВСТРАЛІЇ ВІДБУЛАСЯ військова парада з нагоди від'їзду 1.300 австралійських вояків на південно-в'єтнамський фронт. Загалом мають прибути до Південного В'єтнаму 4.500 австралійських вояків, які змінять дотеперішній тамошній австралійський контингент. Австралійський прем'єр Гаролд Голт відлетів до Південного В'єтнаму на інспекцію австралійського війська.

У РОДЕЗІЇ В АФРИЦІ ВІЙСЬКОВО-ПОЛІЦІЙНІ ВІДДІЛИ ЗЛІКВІДУВАЛИ заворушення чорних в кількох містечках поблизу столиці країни, Селсбері. Переведено багато арештувань, але — за офіційним повідомленням — не було ранених. Родезія має коло 220.000 білих мешканців, які підтримують владу расистського прем'єра Ієна Сміта, і кого 4 мільйони чорних, позбавлених участи у владі. Серед чорного населення Родезії не було покищо поважного емансипаційного й опозиційного руху, що погрожував би владі білої меншини.

У МІЛЯНО В ІТАЛІЇ ЗАКІНЧИЛАСЯ тримісячна судова розправа проти 57-ох підсудних, оскаржених у державній зраді, саботажних актах, нелеґальному посіданні зброї і т. п. злочинах. Засуджено 36 осіб, у тому числі 8 австрійців, 8 німців та 20 італійців — всі вони діяли у Південному Тиролі, що належить до Італії, але має сильну німецьку меншину, яка вимагає автономії. Судовий трибунал, що вів розправу, складався з 8-ох суддів і радив над присудом 50 годин. Проголошено кари в'язниці від 8 місяців до 30 років, 21 особу звільнено, бо не було достатніх доказів їх вини.

ПРЕДСТАВНИКИ УНС МАЛИ ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНУ ЗУСТРІЧ З РЕПРЕЗЕНТАНТОМ ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ У ВАШИНҐТОНІ

Представники УНСоюзу біля пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці, після передконвенційної конференції в Державному Департаменті. На фото (зліва) стоять: гол. секретар д-р Ярослав Падох, гол. касир Роман Слободян, гол. предсідник Йосип Лисогір, заступниця гол. предс. Анна Герман, голова Головної Контрольної Комісії д-р Володимир Ґалан та директор канадійської канцелярії УНС і гол. радний Богдан Зорич.

Вашинґтон. — Як і перед багатьома попередніми конвенціями Українського Народного Союзу, так і перед недалекою 26-ою конвенцією цієї найстаршої і найбільшої української установи у вільному світі, її представники минулої середи, 20-го квітня 1966, в пополудневих годинах відвідали — за попереднім порозумінням — Державний Департамент та мали півторагодинну розмову з його репрезентантом, заступником асистента державного секретаря для европейських справ В. Стеннелом та його асистентом п. Едґардом. До речі, Стессел тількищо повернувся з відвідин у Москві та в Совєтському Союзі, побував також у Києві, столиці України. УНСоюз на цій зустрічі репрезентували його головний предсідник Йосип Лисогір, заступниця гол. предсідника пані Анна Герман, гол. секретар д-р Ярослав Падох, гол. касир Роман Слободян, голова Головної Контрольної Комісії д-р Володимир Ґалан, директор канадійської канцелярії УНС і гол. радний Богдан Зорич та ред. А. Драґан. Як під час попередніх передконвенційних зустрічей в Державному Департаменті, так і тепер репрезентанти УНСоюзу приготовили ряд запитів у справах, що можуть зокрема інтересувати конвенційних делеґатів і їх виборців-союзовців відносно американської закордонної політики взагалі, а відносно Совєтського Союзу і поневолених ним народів, головно українського, зокрема. В запитах та відповідях заторкнено, між іншим, такі справи, як: принципове ставлення Уряду ЗДА до України та інших поневолених націй в теперішній міжнародній ситуації, відношення Державного Департаменту до відзначуваних щорічно в Конґресі ЗДА та в Америці роковин проголошення української державної незалежности 22-го січня, окрему увагу віддано таким актуальним справам , як культурний обмін між СССР і Америкою та участь і роля в ньому українців, справа совєтського здирства при дарових посилках американських громадян своїм рідним чи знайомим у Совєтському Союзі, справа спадщини американськ и х громадян призначеної для осіб за залізною заслоною та справа сконфіскованого совєтами майна американських громадян, справа українців у комуністичній Польщі, справа совєтсько-американського д о г о в о р у відносно консулятів та багато інших актуальних проблем, включно із проблемами іміґраційними, засипування американськ и х громадян надсиланою масово із Совєтського Сюзу пропаґандивною комуністичною літературою та подібне. Представник Державного Департаменту підтвердив непохитне визнавання Америкою права всіх народів на незалежність і суверенність із рівночасною політикою „непередрішення'', себто засади, що тільки самі народи можуть користати чи здобувати собі право на самовизначення. Темою розмов були також останні погромницькі виступи совєтських режимників в Україні проти українських патріотів в Україні та української національної еміґрації в різних країнах світу.

Перебуваючи у столиці, представники УНС відвідали там пам'ятник свого патрона, Тараса Шевченка, що пишається там у всій своїй величі та в весняній красі найбільш дбайливо вдержуваної площі, на якій він стоїть, та свого оточення. Біля пам'ятника були квіти, що їх поклала наша Капеля Бандуристів під час свого гостинного виступу в столиці. Під час короткого перебування біля пам'ятника можна було ствердити, що до нього постійно підходить та цікавиться ним численні громадяни чи відвідувачі столиці.

ЛІТАКИ ЗБОМБАРДУВАЛИ СТАНОВИЩЕ В'ЄТКОНҐУ ПІД САЙҐОНОМ

Сайґон. — Американське летунство, що підтримало акцію американських і в'єтнамських відділів проти становищ В'єтконґу, скинуло бомби так близько Сайґону, що населення столиці Південного В'єтнаму могло оглядати бомбардування. Поліція в китайській частині Сайґону — Чолон назвала цю акцію проти партизанських становищ на передмісті Сайґону великою .Головною точкою атаки американських і південно-в'єтнамських військ була застава у Лонґ Вінг, що лежить зараз за каналом, який перетинає Чолон. Це велике бомбардування відбулось вперше так близько Сайґону. Від бомбардування дзеленчали вікна і скляна посуда в шафах у домах в самому середмісті. Американська і південно-в'єтнамська атака прийшла несподівано і покищо не було звідомлення про її наслідки. В'єтнамські відділи знову зайняли свої становища у фронтовій борсьбі після політи ч н и х непорозумінь, що від початку квітня стали осередком зацікавлення всіх в'єтнамців. Інші відділи заатакували повстанську базу у Кванґ Нґаї на північ від Сайґону. Ненадійна атака принесла великі втрати для В'єтконґу. Нараховано 173 вбитих. Командант І-ої дивізії ґенерал майор Люїс Філд заявив, що втрати В'єтконґу на цьому відтинку перейшли 300 вояків. Один партизан піддався, заявляючи, що постійні американські атаки вичерпують партизан і їхня бойова мораль маліє. В середній частині Південного В'єтнаму партизани В'єтконґу заатакували американське летовище біля міста Плейку, 240 миль на північ від Сайґону. Втрати американців невеликі. Ціллю атаки американських літаків в Північному В'єтнамі були військові бази в джунґлі 48 миль на південний схід від Дієн Бієн Фу і 150 миль на захід від Ганой. Американські літуни звітують, що їх атака змусила замовкнути північно - в'єтнамську артилерію і зруйнувала там понад сто будівель. Американці подали, що втратили один літак. Пілот літака, як заявляють інші летуни, приземлився на легкопаді. З Ганой подали, що вони збили три американські літаки.

Президент відзначив Медалею Чести вояка-негра, який своїм життям врятував життя інших

Вашинґтон. — Президент 21-го квітня відзначив Медалею Чести вояка-негра Мілтона Лі Оліва, який своїм життям врятував життя своїх колеґ, кинувшися на гранату, яка мала вибухнути. Це сталося 6 місяців тому у В'єтнамі, і тепер Президент передав Медалю Чести батькові покійного героя Мілтонові Б. Олівові. Присутні в Білому Домі при цій рідкісній церемонії були батьки покійного героя, врятовані вояки, посадник міста Шикаґо Ричард Г. Дейлі, сенатор з Ілиной Пол Г. Даґлес та президент Братства Залізничників — негр Філіп Рендолф й інші достойники. Президент виголосив промову, в якій славив цього вояка-героя, що не вагався найбільшим своїм скарбом — життям рятувати життя своїх колеґ. Вояк Мілтон Лі Олів — це вже восьмий вояк-негр, який здобув найвище відзначення за героїзм, яким нагороджує ця країна за геройство. Батько загинулого героя стоїчно стояв перед Президентом, який передавав йому медалю за геройство його сина, і який хвалив того героя, що на першому місці ставив життя інших, а своє ж власне накінці. Матько не плакав під час цієї церемонії, але на очах дідуся й бабусі покійного героя появилися були сльози. Президент сказав, що відчуває тягар, коли мусить висилати молодих вояків на поле боротьби, щоб обороняли волю. Але Президент заявив, що він керується вищими засадами американського зобов'язання в справі В'єтнаму. Президент казав, що війна у В'єтнамі викликає різні думки в американців, але він завжди думає про те, що ЗДА у В'єтнамі поборюють чужу агресію. Коли пригадаємо собі геройське діло вояка Оліва, — казав Президент, тоді пригадаємо собі й те, що американське зобов'язання в справі В'єтнаму — є справою американської чести. „Люди, подібні до Мілтона Оліва, вмирають для справи чести'' — казав Джансон. „Держави без чести — гинуть також, але вони роблять це без жадної цілі.'' Коли йде про справу волі й незалежности, то могутні країни, до яких і ми належимо, не сміють стояти збоку тому, що дехто не знає, який кінець буде цієї боротьби за волю.

Єлисавета II з парадою відкрила сесію нового британського парляменту

Лондон. — Королева Єлисавета II з традиційною парадою відкрила в четвер 21 липня ц.р. новообраний британський парлямент. Вона їхала до парляменту відкритою, запряженому у коні, каретою при звуках гарматніх стрілів: спершу вистрілено 41 стріл, з традиційним оповіщенням про відкриття парляменту, опісля дальших 41 стріл — у честь її 40-річчя, що припало якраз на той день. Королева, у парадних шатах і з короною на голові, відчитала 10-хвилинну престольну промову, текст якої завжди складає уряд. У тій промові королева заповіла, що уряд „вживе всіх можливих заходів'' для замирення у В'єтнамі; уряд підтримуватиме надалі Атлантійський Союз (НАТО), як „базу для покращання західньо-східніх взаємин''. Королева заповіла також, що Британія буде продовжувати заходи, щоб спричинити упадок „нелегального режиму в Родезії''. З внутрішніх справ — королева заповіла, що соціялістичний уряд Гаролда Вільсона, який в недавніх виборах з 31 березня збільшив свою парляментарну більшість із двох до 97, переводитиме н а ц і о налізацію стального промислу. Безпосередньо після від'їзду королеви розпочалась палка дебата. Лідер консервативної опозиції гостро критикував уряд за те, що той відкликався до Об'єднаних Націй в справі Родезії, перенісши таким чином внутрішньо-британську проблему на міжнародний ґрунт.

Д-р В. Ґалан відвідав громаду у Фініксі

Фінікс, Арізона. — 17-го квітня ц.р. голова Контрольної Комісії УНС д-р Володимир Ґалан відвідав громаду і відділ 488 УНС у Фініксі, в Арізоні, та взяв участь в свяченому української католицької парафії, де парохом є о. Горошко, голова Контрольної Комісії цього відділу УНС. У звідомленні секретаря Відділу 488 п. Ярослава Байковича та голови п. Василя Литвинишина подано, що їх старанням, при допомозі громади, передано до університетської бібліотеки у Темпі англійські видання УНС, включно з Енциклопедією Українознавства, а в історичому музеї в Тусон, старанням учительки панни Александри Бакович — виставлено на видному місці українські писанки. Громада бере живу участь в політичному житті стейту Арізона та надіється при помочі УНС збудувати в найближчім часі дім для старших віком. Голова Контрольної Комісії УНС зложив громаді у Фініксі найкращі побажання у дальшій праці Він подякував оо. Редемптористам з Канади, під проводом ректора о. Нестора, які відправили співану Службу Божу в українській мові.

Міністер Іван Яремко виступив на оборону української національности

Оттава. — Секретар провінції Онтаріо й міністер громадянства, Іван Яремко, звернувся до видавців „Ди Мейкінґ оф Кенада'' з проханням виправити помилки визначення національности осіб, що прибули до Канади з України. Міністер Яремко, прочитавши в останньому виданні „Ди Мейкінґ оф Кенада'', що „Галичина — країна чорношкурих мужчин і гарних дівчат, була провінцією австро-угорської імперії'' і українці — це австріяки, яких до 1914 року приїхало до Канади 200 тисяч і вони поселилися в землянках, — написав вияснення такого змісту: „Правдою є, що Галичина колись належала до Австро-Угорської імперії, але люди, про яких мова у вашій статті — українці. Чи правильно визначувати людей за провінціями, з яких вони походять, коли вони поселюються в новій країні, як це зробили ви, характеризуючи галичан? Чи не думаєте, що їх треба назвати хоч „українцями з провінції (чи повіту) Галичина, Австрія'' (пізніше Польща, тепер Україна)? У справі фота, що і люструє статтю, мін. Яремко категорично вимагає, щоб термін „галичанин'' змінити на „українець''. В іншому місці міністер настоює, щоб у всіх статтях, де ототожнюється Україну з Росією, чітко розмежувати ці дві країни й увести правильний термін — „Україна''. У відповідь міністер Яремко одержав від автора дуже теплого листа з запевненням, що всі заввваги будуть узгляднені, включно з поправками в наступному виданні.

Том другий „Книги спостережень'' Євгена Маланюка видано в Торонто

Торонто. — У Видавництві „Гомін України'', як 29-е число його бібліотеки, появився другий том прозових писань — статтей та есеїв поета Євгена Маланюка, найвидатнішого з українських еміґраційних письменників. Вміщені в цьому 450-сторінковому томі писання поділяються на чотири цикли: Мистецтво і творчість, Студії і роздуми, Недавнє минуле і Документи доби. Між статтями й есеями, вміщеними в другому томі „Книги спостережень'' во своїм змістом і стилем Маланюкові есеї про Шевченка, про Мазепу, його „Нариси з історії нашої культури'', „До проблеми большевизму,'' „Малоросійство'' та інші. В розд про „Недавнє минуле'' вміщені статті-спогади про видатних військових діячів українських визвольних змагань ген. Євгена Мєшковського, помічника начальника генерального штабу Армії УНР Василя Тютюника, ген. Сінклера. З останнього розділу „Документи доби'' важливіші про Дарію Віконську, Миколу Хвильового, Дмитра Донцова. Завершується ця збірка Маланюкової прози поетичними творами „Посланіє'' й Епілог''.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

„ДЕНЬ ЯРОСЛАВА БАРНИЧА'' В ПАРМІ

Парма, Огайо (зрв) — Посадник цього міста із 100.000 населення, Джеймс В. Дей, проголосив суботу, 23-го квітня ц. р., „Днем Ярославк Барнича''. У проклямації посадника з цього приводу сказано, що Парма бажає цим пошанувати вклад цього українського музика, композитора й диригентк в збагачення культури і мистецтва американських українців та його 15-літню працю з українським хором ім. Тараса Шевченка. Як уже інформовано, місцева й довколишні українські громади вшанують проф. Я. Барнича окремим бенкетом в суботу, 23-го квітня. Посадника міста репрезентуватиме на цьому бенкеті та виголосить головну промову адв. Андрій Бойко, директор юстиції Парми.

ПРОФ. О. ГРАНОВСЬКИЙ ДОПОВІДАТИМЕ В УВАН

Ню Йорк. — Під час Пленарної Конференції, що її влаштовує українська Вільна Академія Наук в Ню Йорку, яка відбудеться в суботу 30 квітня ц. р. о год. 6-ій вечора, виступить із доповіддю проф Міннесотського Університету д-р О. Грановський на тему „Вклад українців в життя і культуру З'єднаних Держав Америки і Канади''. Відбудеться згадана конференція в будинку УВАН при 206 Вест

МИХАЙЛО ГОЛИНСЬКИЙ В ЕДМОНТОНІ

Едмонтон. — Як повідомляють „Українські Вісті'' з 14 квітня ц. р., до Едмонтону приїхав відомий співак Михайло Голинський, який живе в Торонті. „Я взявся тепер писати, одержавши деякі пропозиції від видавців. В Едмонтоні буду мати більше спокою'' — сказав „УВістям'' гість з Торонта.

М. Голинський, героїчний тенор, має за собою неабияку співацьку кар'єру. Він був солістом багатьох оперних театрів. Після виступів у польських театрах опери він виїхав з Галичини за Збруч. Виступав з дуже численними концертами у більших містах ЗДА і Канади.

ОКСАНА ІВАЩЕНКО ВИСТУПАЄ З КОНЦЕРТОМ

Клівленд. — Молода наша співачка — мецco-сопран Оксана Іващенко, що саме закінчила Клівлендський Музичний Інститут з титулом мастера музики, дає свій концерт в середу, 4-го травня , о год. 9-ій вечір, в концертовій залі Інституту (Клівленд Інстітют оф Мюзік, 11021 Бульвард).

М. ВАСИЛИК ВИКЛАДАЄ ЕКОНОМІКУ В БУЕНОС АЙРЕС

Буенос Айрес, Арґентина. — В Осередку Слявістичних і Совєтознавчих Студій Понтифікального К а т олицького Університету Арґентини викладає економіку наш земляк мґр М. Василик. Він веде курси, а саме: Екномічний устрій Совєтського бльоку і Торговельні зв'язки СССР з вільним світом. В цьому осередку викладає теж другий українець мґр Володимир Точиловський. Його предмет: Робітниче право европейських комуніст и чних країн. Керівником цього осередку славістичних наук в Арґентині є д-р Б. Галайчук.

В. ҐРЕҐЕМ ЧИТАЄ ТВОРИ Т. ШЕВЧЕНКА В АНГЛІЙСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

Вкшинґтон. — Відомий професор риторики Католицького Університету у Вашинґтоні В. Ґреґем читатиме твори Тараса Шевченка в англійських перекладах Андрусишина і Кірконела. Імпреза відбудеться в понеділок, 25-го квітня, в залі Осередку Українських Студій у Вашинґтоні. В неділю, 24-го квітня виступить в цьому осередку д-р М. Боґатюк з доповіддю про господарський потенціял СССР.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Ситі і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Могутня сила

Секретар оборони Роберт МекНамара виступив на сенатській Комісії закордонних зв'язків в обороні пропозиції Президента признати 3.400.000.000 дол. на закордонну допомогу і окремо 197.000.000 на військову допомогу закордонові. При цій нагоді, у зв'язку з різними запитами сенаторів, він подав загальну характеристику американських збройних сил, підтримуючи їх низькою конкретних даних. Він ствердив ще раз, що З'єднані Держави мають наймогутнішу у світі збройну силу, і вказав на превеликий момент, що його критики закордонної і військової політики Джансона постійно переочують: що зберігання тієї могутньої збройної сили та ведення надзвичайно трудної війни у В'єтнамі за тисячі миль від берегів Америки відбувається з мінімальним матеріяльним зусиллям нації, майже зовсім не відбиваючись негативно на способі життя американських громадян, на найвищому стані їхнього добробуту.

Американські коментатори назагал вважають Роберта МекНамару за найсильнішу індивідуальність серед відповідальних дорадників Президента. Однаково він, як і державний секретар Дін Раск, виправдують високу думку про їхні кваліфікації, притомність ума і полемічний хист у виступах на публічних форумах. Ось, наприклад, коли на згаданій сенатській Комісії її голова сен. Дж. В. Фулбрайт запитав МекНамару, чи на його думку американські міжнародні союзницькі договори зобов'язують Америку також до інтервенції у громадянських війнах в чужих країнах — МекНамара рішуче заперечив теорію, що у Південному В'єтнамі йде громадянська війна. Він ствердив, що рідко коли в історії мала місце така наявна і виразна агресія, як агресія Північного В'єтнаму проти Південного. При цьому МекНамара навів цифри регулярних північнов'єтнамських військ, перекинених і перекидуваних комуністами з півночі В'єтнаму на південь.

„Ми якийсь дуже дивний нарід, — заявив секретар оборони. — Ми повинні бути гордими з того, що робимо там для народу Південного В'єтнаму, ми повинні гордитися нашими військовими командантами, гордитися поміркованістю, що її виявляє наш Президент у користуванні необмеженими збройними силами для осягнення обмежених цілей. Але, замість цього, ми дошукуємось слабости і перебільшуємо її". Можна б думати на основі таких слів, що МекНамара вміє говорити тільки в позитивах і суперлятивах, що він позбавлений критицизму супроти політики ЗДА і власної поведінки. Запереченню цьому признання МекНамари, що всі великі народи, дійшовши до високого ступня своєї могутности, стають арогантними у відношенні до інших. Однак, тут же він звернув увагу на добро, що його американці ділили іншим народам світу, жертвуючи кров і майно і діставши у відплаті невдячність.

Посідання могутньої збройної сили — це небезпечний чинник в державному житті. Треба вміти орудувати ним і вміти не зловживати ним. Маючи на увазі поведення Америки у відношенні до повстання робітників у Східній Німеччині та на Мадярщині, під час здвигання Берлінського муру та супроти Куби можна говорити хіба про те, що замало — а не забагато — використано збройну силу ЗДА для підтримання політичних цілей. Це саме стосується подекуди й В'єтнаму.

Будуючи велике суспільство

В американській пресі появилась карикатура: великий кран із написом „програма віднови міста", а збоку кілька малих бідних дітей. Під карикатурою напис: „А що з програмою віднови людини?" Внутрішня програма президента Джансона кладе великий натиск на побудову „великого суспільства". Ця справа відійшла дещо на другий плян в зв'язку з війною у В'єтнамі. Критики Уряду голосно протестують проти видвигання в'єтнамської справи коштом внутрішньої програми. Вже віддавна йде відкрита критика самої програми, головно її акції боротьби з убогістю. Конференція, що її скликала була до Вашингтону минулого тижня організація „Громадянська кампанія проти нужди" на чолі з провідником профспілки Волтером Рутером, закінчилась фіяском і афронтом супроти керівника цієї акції Сарджента Шрайвера.

У Конгресі заговорили про „скандал". Республіканський конгресмен Сміт вимагає дослідження програми боротьби з нуждою, поки признати їй 1.7 більйона долярів. Проблема в грошевій господарці, а ще більша — у самому підході до акції. Критики Шрайвера вважають, що він надміру роздув бюрократичний персонал. Три тисячі працівників програми заробляють річно від 10.619 до 26.000 дол., тоді як полковник армії з 14-річним стажем дістає засадничу платню неповних десять тисяч, а 25 „борців з нуждою" дістають більшу платню, ніж командувач американської армії у В'єтнамі.

Програма боротьби з нуждою має допомогти людині стати на власні ноги. Тож найважливішою в цій акції є особа чи групи осіб, для яких призначена допомога. Потрібно справді великої праці, щоб відновити саму людину, витягнути її з міських нетрів і дати змогу стати таким громадянином, який зможе увійти у „велике суспільство".

Для цього потрібно вишколених фахівців, грошей і планування, а передусім — людей доброї волі, що розуміють проблеми незаможних і бажають їм допомогти. Для прикладу варто навести протестантського священика з однієї і з найгірших дільниць Філядельфії, який був колись парохом у дільниці багатіїв під Вашингтоном, де мав змогу запізнатись із визначними людьми, включно з теперішнім сенатором Робертом Кеннеді. Тож цей священик відчув, що його покликання допомогти бідним стати „повними людьми". За договоренням з Робертом Кеннеді він винаймав автобус і возив дітей із нетрів у красні дільниці, включно із цією дільницею багатіїв, щоб показати їм заможну Америку і підсилити їхні амбіції вибитися вище. Він хоче витягнути молодь з нетрів, допомогти їй знайти шлях у „велике суспільство".

Це — лише мала частина великої проблеми, але вона на правильній дорозі, бо допомагає людям стати на власні ноги. І її найбільшою цінністю є людина доброї волі, яка хоче вести цю допомогову акцію з переконання.

Мих. Килимний

ПЕРЕД ВИБОРАМИ ПРЕЗИДЕНТА БРАЗИЛІЇ

Куритиба. — 31 березня до 1 квітня в Бразилії... обходили двоірччя революції. Не відзначали, не вшановували, не святкували, а саме — обходили.

Всі, безперечно, знали про наближення цієї дати і назагал дуже песимістично оцінювали сучасне становище та вигляди на майбутнє. Переважала думка, що революція, хоч і врятувала Бразилію від комунізму, не принесла поліпшення життя, навіть не створила підвалин для оздоровлення країни.

Тяжко знайти сьогодні тут людину, яка б сказала щось про досягнення, здобутки уряду президента Кастельо Бранко. Правда, починали у різних ділянках багато, однак жадне з них не доведене до кінця. Часто до тої самої справи бралися по кілька разів, застосовуючи нові способи, і потім... давали їй спокій.

Пишучи цю статтю, автор її перебирає в пам'яті всілякі питання та події, щоб відшукати щось на користь діяльности сучасного уряду, поминаючи його зовнішню політику, який закинути нічого не можна. І пригадується тільки один конкретний факт: останніми тижнями почали притискати федеральних службовців, щоб працювали повний робочий день. Алеж про це говорилося й писалося в самих початках діяльности переволюційного уряду! Тоді вказувалося на роздутість державного апарату, на його нефаховість, на те, що державні службовці приходили — і то не кожного дня — до установи, щоб лише відсидіти яких чотири години, а решту часу присвячували своїм власним підприємствам, крамницям, земельним маєткам. І тут довелося чекати аж два повні роки! При чому, підкреслюємо, тут так само робиться лише перші конкретні кроки, це невідомо, як справа піде далі. Болюче для Бразилії питання аграрної реформи проведено тільки на папері. Тож сільське господарство не підноситься, збіжжя довозиться з-за кордону, в країні часто бракує м'яса й молока, і сільські господарі масово виїздять до сусіднього Парагваю.

Завдяки справді щедрій фінансовій допомозі ЗДА вартість доляра в Бразилії вже довший час стоїть на одному місці (2.200 крузейрів), але інфляції бразилійської валюти не поборено. Кошти життя від початку року піднеслася на 14%! Коли брати за приклад одяг, то треба оперувати просто астрономічними числами. При такому становищі, ясна річ, продовжує знижуватися матеріяльне забезпечення населення, продовжується його ожебрачення.

Увагу загалу скеровується на прихід до влади нового президента республіки, посередні — через парлямент та сенат — вибори якого мають відбутися на початку четвертого кварталу цього року.

Президент, маршал Кастельо Бранко у виборах участи не братиме. Отже, таки йдеться про нового зверхника країни. Здавалось, усе було пририхтовано так, що на його своїм перстом покаже Бранко, того й оберуть. Створено, хоч ще офіційно не зареєстровано, проурядову партію АРЕНА, духовим провідником якої є Бранко. Та партія мала в своєму складі більшість федеральних депутатів, сенаторів та депутатів естадуальних. Але з часом від маршала Бранко відійшло чимало впливових державно - політичних діячів, у тому числі Карльос Лясерда, Адемар де Баррос, Карвальо Пінто та інші. Це вплинуло в користь опозиційної партії МДБ (Бразилійський Демократичний Рух), теж ще офіційно не зареєстрованої. І ось деякі вибори, скажімо, голови естадуального парляменту в Сан Павльо, показали, що більшість голосів дістає опозиція. А тут, на користь опозиції, зайшли ще й нові події.

Читачі „Свободи" вже знають, що напередодні другої річниці революції губернатор естада Сан Павльо, Адемар де Баррос, виступив у пресі й радіо - телевізії з рішучими вимогами негайного уступлення президента Кастельо Бранко і призначення замість нього тимчасовим президентом маршала Дутру, який мав би протягом короткого часу провести нормальні вибори. Тоді всі сподівалися, що Адемар де Барроса „зазнає тяжкої кари, щонайменше на 10 років буде позбавлений політичних та громадянських прав, тим більше, що йому дуже легко можна довести корупційність. Але нічого подібного не сталося. Адемар спокійно продовжує губернаторствувати. Всі зрозуміли, що губернатор Сан Павльо має за собою широкі плечі.

А от тепер, майже в дні відзначення другої річниці революції, з не менш рішучими вимогами до президента Бранко і його уряду виступив колишній губернатор естада Гванабара Карльос Лясерда, надхненник революції 31 березня - 1 квітня 1964-го року. Проти Лясерди теж тепер сиплються загрози, як кілька тижнів тому сипались проти де Барроса, проте напевно і в цьому випадку все закінчиться „пустим говоренням".

Кандидатом у майбутні президенти Республіки АРЕНА вже віддавна висуває теперішнього військового міністра, генерала Коста е Сельва. З приводу його кандидатури ще нічого ні за, ні проти не сказав президент Бранко. Та з усього видно, що він десь згодом, „витримавши належну павзу", схвально відгукнеться на кандидатуру свого військового міністра. Але всі карти перемішав генерал Амурі Круель, командувач військової округи Сан Павльо, одна з вирішальних осіб минулої революції.

Його кандидатуру, теж АРЕНА, підтримувана Адемаром де Барросом, висувала раніше кандидатом на губернатора естада Сан Павльо. А тепер МДБ, тобто опозиція, висуває його кандидатом у президенти. На запитання журналістів генерал Амурі Круель відмовився будь-що сказати в справі своєї кандидатури. Розмова між ним і Кастельо Бранко тривала рівно дві хвилини, і з приводу неї не подано ніяких коментарів. Тим часом опозиція веде, де тільки можна та як тільки можна, пропаганду за генерала Круеля, який має великий авторитет серед населення, не кажучи вже про військові кола.

Тепер цілком зрозуміло, що Адемар де Баррос, виступивши проти маршала Кастельо Бранко, мав за собою плечі командувача військової округи Сан Павльо, Амурі Круеля. Тому то всі обвинувачення й загрози на адресу Адемар де Барроса зійшли з нього, як з гуски вода. Очевидно й Карльос Лясерда також спирається на якихось авторитетних військовиків, подавши в пресі та радіо-телевізії свою дуже гостру критику діяльности уряду Кастельо Бранко.

На основі всього цього сама собою напрошується кілька висновків. Виставлення опозиційними колами кандидатури генерала Круеля в президенти республіки свідчить про глибокі розходження, які зайшли у вищих військових колах. Виходить, далеко не всі військові авторитети підтримують політику президента Бранко, навіть наставлені її докорінно змінити. Водночас відчувається бажання і військовиків і цивільних політиків не допустити поворотy до влади скинутого революцією проукомуністичного уряду Жвона Гуляртa.

Вимоги негайного усунення з становища президента Кастельо Бранко ще до виборів нового президента треба розглядати як пропагандивний трюк, спрямований на те, щоб майбутній президент провадив політику, цілком відмінну від політики свого попередника. Також цей трюк має на меті підірвати впливи Кастельо Бранко на проведення посередних виборів нового президента, зокрема підірвати його вплив в проурядовій партії АРЕНА. Стає також ясним та зрозумілим, що теперішній уряд уже не доможеться, до кінця свого мандату, поліпшити загальний стан країни, що він багато разів обіцяв зробити і що було записане на прапорах революції 1964 року.

Л. Луців

СИН ПРО БАТЬКА

Перед нами книжка Тараса Франка „Про батька", яку в 1964 році вже другим виданням випустило Державне Видавництво Художньої Літератури в Києві. Книжка має 224 сторінки і охоплює „статті, оповідання, спогади", як зазначено на титульній сторінці.

Для тих, хто цікавиться творчістю Івана Франка, найцікавішими були б саме спогади Франкового сина, який їх можна було об'єктивно написати, бож Тарас Франко довгий час жив під одним дахом із своїм батьком і повинен знати багато такого, що було незнаним для інших людей, які зустрічалися з поетом. Але автор згаданої книжки запланував її інакше.

„Спогади" вміщені на кінці книжки і займають тільки 46 сторінок, „статті" видруковані на початку на 107 сторінках, а оповідання зайняли 80 сторінок.

Тарас Франко пише, що в загальне відзначення пам'яті великого поета - революціонера він хоче „внести і свою скромну частку, розповісти окремі епізоди з його життя, сказати дещо про його творчість. Ці спогади і записи людини, близької до нього, можуть прислужитися нашому висококультурному читачеві, нашим науковим інституціям" (ст. 7).

Однак, у завваzі Видавництва на 2-ій сторінці дещо знижено цей високий тон автора, бо воно пише, що „книга разрахована на широке коло читачів", і що „автор у популярній формі говорить про полум'яну творчість, громадсько-політичну діяльність великого Каменяра".

Для науковця - франкознавця в цій книжці Тараса Франка немає нічого такого, про що вже не було б докладніше і правдивіше написане дослідниками життя й творчости Івана Франка.

Тарас Франко пише, що його батько „невтомно дбаючи про визволення трудящих, вірив у те, що зоря свободи зійде з Росії" (ст. 16). Очевидно, що він не міг при цьому обійтися без того, щоб не копнути довголітнього приятеля свого батька Михайла Грушевського: „Свою принциповість і непримиренність Франко показав у ставленні до ідеолога буржуазного українського націоналізму М. Грушевського" (17).

Алеж Тарас Франко повинен знати, як його батько високо цінив професора М. Грушевського. Ще в 1912-му році він писав, що „сума духової праці, яку вкладає в своє життя цей надзвичайний чоловік, мусить наповнити подивом кожного, особливо такого, що мав нагоду пізнати його ближче".

Підлизується Тарас Франко окупантам України, кривить душею, коли пише: „Якби Іван Франко жив за раз і був здоровий, то він так само, як сотні інших радянських письменників, пішов би в Радянську Армію в роки Великої Вітчизняної війни. Нехай дарує мені читач такий хід думок, але думаю, що інакше він, мій батько, і не міг би думати. Бо він безмежно любив свій народ і за нього віддав своє життя" (ст. 18).

Алеж малий син Великого Батька не відважується твердити, що Іван Франко відрікся б свого гимну „Не пора, не пора москалеві й ляхові служить", що автор вірша „Розвивайся ти, високий дубе", і тепер не повторив би свої слова з 1883-го року:

> Чи ще ж то ви мало наслужились
> Москві і ляхові?
> Чи ще ж то мало наточились
> Братерської крови?

В цьому вірші Іван Франко говорив про Україну „від Кубані аж до Сяну ріки", а це тепер в очах Москви страшний „націоналістичний ухил", за який в найліпшому випадку висилається на Сибір до „поправно - трудових" таборів.

Згадуючи про військову службу Івана Франка в жовтні 1879-го року, автор пише, що його батько не любив війська і ненавидів війну. І це правда. Але він не має відваги сказати всієї правди. „Коли в 1915 році мені довелося востаннє бачитися з батьком, — пише Тарас Франко, — він перебував тоді на лікуванні в військовому госпіталі у Львові при вулиці Петра Скарги. Яка іронія долі! Людина, яка не бажала служити військовій машині гнобителів, останні дні свого життя перебувала серед військових" (ст. 22).

Тарас Франко замовчує, хоч напевно знає, що це був шпиталь Українських Січових Стрільців, що це вони опікувалися своїм духовим батьком і що при УСС-ах служив як старшина улюблений син Івана Франка, рідний Тарасів брат, Петро.

У статті „Іван Франко в спогадах сучасників" автор пише: Треба „очистити пам'ять І. Франка від буржуазно - націоналістичного намулу, від писанини тих людей, які намагалися паплюжити чесне ім'я революціонера - демократа Івана Франка" (ст. 178).

Алеж це ніхто інший, як сам Тарас Франко занечищує пам'ять свого великого батька, це ж ті численні совєтські „франкознавці" фальшують його твори, приховують від українського народу його думки. Вони не відважуються надрукувати хоч би й того, що Іван Франко написав про російський народ у статті „Подув весни в Росії" в „Літературному Науковому Вістнику" за грудень, 1904-го року. А пише він так:

„Великий, ти, геніо, російського народу, і нема тобі рівного серед сучасних освічених народів усього світу! Не в розумній самоуправі, не в мужній постанові, не в енергічній та витривалій діяльності, не в завзятій певності при обстоюванні своїх людських та горожанських прав — ох ні! Великий ти в терпінню, в улеглості, в безоглядному і безтямному самовідреченню, в безмежній незлопам'ятності. Не даром твій чільний письменник і мислитель вискіпав і поклав „во главу угла" всього свого світогляду найабсурднішу, найменше відповідну для європейської вдачі євангельську доктрину „несупротивлення злу".

Отже, Іван Франко ніколи не був таким беззастережним прихильником російського народу, як це тепер пишуть у поневоленій Москвою Україні.

Великий Каменяр непохитно вірив у світлу майбутність своєї Батьківщини, коли писав:

> Встане славна мати Україна,
> Щаслива і вільна,
> Від Кубані аж до Сяну-річки
> Одна, нероздільна.

З НАШИХ БУДНІВ

КУЛЬТУРНИЙ МІСЯЦЬ

Ніхто цього не сподівався, що місяць квітень буде таким багатим на культурні підприємства. Бо прошу: зачався він, як усі знають, гала - прем'єрою, про які говорить ціла Метрополія, — „Камінним Господарем" Лесі Українки в постаті „Нового Театру". Потім заспівала до нас Капеля Бандуристів, дала один, але файний концерт у Карнегі Голл. Завтра ще раз побачимо в Барбізан Плаза „Камінного господаря", але вже без шампанського. А закінчується цей місяць в суботу 30-го квітня гостинним виступом „Театру в П'ятницю" з Філядельфії, що покаже нам свого „Легкодуха".

Коли ж до того всього ще додати відкриття кількох малярських виставок, фільмові фестивалі маестра Авраменка, два концерти співаючих українських дітей школи св. Юра і з підозена „священих", то аж духа тобі запирає від заздрости, коли бачиш таку бурхливу культурну роботу!

Це правда, що культура коштує гроші, і недаром у давні часи її спонзорами, чи то пак меценатами, були королі, князі та інші дюки. В нашу демократичну епоху кожний може бути меценатом, хто лише має добру волю та охоту підперти культурну справу. Часом, правда, людина має добру волю й охоту, але не має грошей... Але буває ще гірше: прочитає собі землячок всі афішки в книгарнях, поражує, скільки цих імпрез прийдеться йому відвідати, і дістане страх! — сидить сидьмя удома і нікуди не йде, хоч і діти в нього єліба не просять, бо їх не має, і сякатакa копійчина колотиться в Українській Кредитівці.

А от, буває, люди сімейні, обтяжені потомством, зі скромним бюджетом, не трапляють так якось поштудерувати, що не оминають жадної імпрези! Знаю одну таку родину, що наперед виробила собі плян на цілий місяць. І так: батько з донею ходили на „Камінного господаря", мама з сином були на концерті Капелі Бандуристів, а бабуню і дідуня висилають на „Легкодуха". Належиться і старичкам якась приємність, вони дуже совісно виконують ролі „бейбіситерів" коло внучат, коли молодша і середня генерації виходять „авт", — вибачайте на цьому слові.

Зокрема ж гострить собі зуби на цю легку комедію пана Бендікса наш дідунь, радник ц.к. суду за небіжки Австрії. Він же комедія нагадує йому давні, добрі, віденські часи, а може якусь романтичну пригоду, про яку дідуньо воліє не згадувати в приявності бабуні?.. Проте, бабуня і так здогадується, що там щось колись мусіло бути...

— Ей, — погрожує пальчиком дідуневі, — з тебе, небоже, також був нічого собі легкодух, літав, як той метелик, з квітки на квіточку!

Не входячи в дальші, інтимніші деталі, хочемо сказати лише те, що на спонзорований Літературно - Мистецьким Клюбом виставі „Легкодуха" ви пізнаєте дідуня по його елеґантній поставі і білому гвоздику в кляпі сурдута. Може в той спосіб старший пан хоче повчити молодшу генерацію, що до театру завжди треба пристойно зодягатись, не дивлячись на те, чи це буде гала-прем'єра в Барбізан Плаза, чи звичайний „ярмарок" на евню „Б".

Ікер

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Володимир Бедрій

НАРОДНА ГУЦУЛЬСЬКА ФІЛОСОФІЯ В ТВОРАХ МИХАЙЛА ЛОМАЦЬКОГО

(1)

Духова культура народу, його філософія і життьовий світогляд найкраще скон- кретизовані в народних прислів'ях і приповідках, „крилатих словах" народу, в його піснях, повір'ях, обрядах та звичаях. Наші провідні письменники звертали не раз увагу на значення цих культурних проявів для виховання народу. Микола Гоголь писав: „У прислів'ях видно надзвичайну повноту народного розуму, що зумів зробити все своїм знаряддям: іронію, насмішку, наочність влучність живописного розуміння." Тарас Шевченко у повісті „Музикант" доручав записувати прислів'я, приказки, пісні, перекази, важливі для пізнання характеру народу. Іван Франко писав про це у передмові до „Галицько-руських народних приповідок". Етнографічний збірник, т. XVI., Львів, 1905 р.

Важливість тих проявів художньої народної творчости пояснюється тим, що вона є випливом життьового досвіду, безпосереднього спостереження і життя.

Китайський філософ Конфуцій ствердив колись, що до внутрішньої еволюції людини ведуть три шляхи: 1) застанова — найшляхетніший, 2) наслідування - найлегший і 3) власний досвід — найгірший шлях.

Гуцульська мудрість, заверчена в її прислів'ях, досепах, приспівах, витвореннях саме на цьому третьому, найгіркішому шляху власного досвіду. Однак, помилявся б той, хто припускав би, що гуцульська філософія набралася через те гіркоти, які гуцулам життя не щадило, тієї безнадійної меланхолії, якою дише, наприклад, московська душа. Справджується твердження, що з найтвердіших скель виростають найміцніші дерева. Жадного сліду духового захитання зневіреної людини, що сумнівається в Божій справедливості чи доцільності світу, сповненого терпіння. Цьому не перечать навіть спорадичні випадки самогубства на тлі нещасливої любові. Паном свого терпіння став гуцул, що здобувся кепкувати з нього.

Відкинувши верхній шар глузливости, все знаходимо хоч би зернятко здорового глузду — філософії, мовляв, в даних умовах найкращої. Є це філософія, що не стоїть взагалі поза терпінням, як, наприклад, орієнтальна філософія нірвани (стан, при якому відсутні всякі пожадання і пристрасті, але теж без терпіння), тільки філософія людини, що терпить, але зуміла піднятися понад терпіння, здобуваючися на життєвий героїзм, дармащо закрашений саркастичною насмішкою або штучно підтримуваний завеликою дружбою з чаркою.

Життєрадісний первень гуцулів найбільше проявляється в увазі, присвячуваній справам статевої любови, яку, однак, не беруть вони занадто поважно в етичному відношенні. Вона є для гуцула такою ж необхідною і всюдисущою, як повітря або вода, при чому етичний момент має зовсім другорядне значення, а неосвяченість її через суспільно-релігійну форму подружжя зовсім не зменшує її принадности для гуцула.

В переважаючих кількостю приспівах любовний мотив повторюється в безконечних відмінах, з додатком якоїсь комічної риски або ситуації, які розвіюють любовний настрій і зводять усе на жарт.

Ця філософія щастя, що його гуцул хотів би мати знайти в любові, суттєво таки діяметрально суперечна з прозою його життя, що він підноситься понад неї і недосконалість пробує, навіть дуже влучно, закрити глузливою усмішкою. Ці суперечності поміж ідеалом і дійсністю, що їх любов звичайно прислонює дискретно серпанком ідеалізації (того ж Платон у „Законах" каже, що любов є сліпа), гуцул виставляє на яскраве світло дотепу. Очевидно, не одну красу латку почеплено там подружжю, що втратило для гуцула німб освяченості суспільно - релігійної форми співжиття.

Зміст гуцульської народної творчости не вказує на те, щоб гуцул плекав або розвивав ті чесноти, які Фридрих Больнов з Тюбінгенського університету зараховує до так званих міщанських або буржуазних чеснот. Вони розвинулися у зв'язку з індустріялізацією міста, де суспільну вартість людини стали міряти її здібністю та провідністю у комерційно- промисловій еволюції суспільства і її фінансовою могутністю. Це — працьовитість, „шпаровитість", терпеливість і десяток інших практичних чеснот.

Німці кажуть, що гуцул не живе для того, щоб працювати, а працює для того, щоб жити. Він, здається, не має ніяких спеціяльних амбіцій на цьому полі, і це не є його невральгічним пунктом. Він не є „героєм праці", „мурашкою" — символом працьовитости. Ці міщанські чесноти не підходять до палкої, живої, трохи розтратної натури гуцула, котрий при різних нагодах любить „набуватися". Він радше подобає на гордого еспанського гідальго, який колись свою гордість посунув так далеко, що навіть соромився праці, вважаючи її негідною лицаря.

Друга Річна Виставка ОМУА

Календар наших культурних подій на весні цього року збагатиться на ще одну імпрезу: Нюйорський Відділ Об'єднання Мистців Українців в Америці улаштовує свою Другу Виставку. Її відкриття відбудеться в найближчу неділю, то є 24-го квітня ц. р. о год. 1:00 попол. — На стінах і станках двох заль Літературно-Мистецького Клюбу при 2-гій Евеню в Н. Й. порозміщувані будуть картини понад трьох десяток малярів, будуть також скульптури.

Виставка ця заповідається цікаво і на відповідному поземі, а учасниками її є і мистці із загально відомими та ціненими іменами, яких твори є мов запорукою кожної задуманої імпрези, і мистці молодшої, а то й зовсім молодшої, а то й зовсім молодої генерації. Крім тих згаданих груп вирізнюються ще дві інші групи, назвім їх аматорів та любителів мистецтва, неодні з них навіть з поважним завдатком таланту. Тут треба ще звернути увагу на факт, що деяких малярів не можна зарахувати до ніодного із згаданих угрупувань, а могли б вони належати частинно до кількох. Побачимо на тій виставці також праці самоуків, наївні та деколи не зовсім поправні, пробиває одначе у них певний талант, а передусім велика любов до мистецтва та щире віддання йому.

Що до техніки, то переважає олія, мало графіки, щодо тематики це краєвиди, квіти та мертва природа.

В тій короткій статті хотіла б я зупинитись передусім на молодших малярах. Освіту свою вони набули вже переважно тут, одні в американських школах, інші у наших мистців педагогів. Але одні й другі поставили собі амбітне завдання виявитись якнайкраще і тому наші прихильники мистецтва та взагалі ширші кола громадянства додадуть їм своєю фреквенцією ще більше охоти і снаги до дальшої праці. Такі зовнішні поштовхи у творчих стадіях мистців є часто неоціненими, натомість брак їх, холод і байдужність неодну індивідуальність вже вбили.

Тому отже дорожимо тепер нарибком у нашій духовій культурі і хочемо затримати їх при нашій спільноті активними і з вірою, що будуть відповідно узнавані та мило бачені. Багатьом додасть це імпульсу до дальшої праці.

Учасники виставки давали від одного до п'яти образів, а скульптури голови Відділу, визначного і високоціненого своїми та чужими, мистця М. Черешньовського, надають цілості свого рода мистецького завершення.

Твори старших мистців (за азб.), як Гніздовського, Дядинюкової, Зарицької, Кузьми, Ласовського, Мороза, Неділка, Осінчука, Паливоди, Холодного, Шухевичевої і т. п. це праці які самі за себе вже довгі роки якнайкраще говорять. Творчість молодшої генерації, яка частинно вже на еміграції здобула свою освіту, є переважно вже також знана, а деякі з них здобули собі ім'я справжнього мистця з вмілістю сильно й переконливо виповідати свої ідеї. До тих можна зарахувати Василишина, Вижницького, Онишкевича, Пачовських, Титлу, Певного. Усі вони мали вже свої індивідуальні виставки та брали участь у різних групових. Нпр. минулого року Василишин мав виставку із одним з наших відомих мистців, В. Ласовським, де показав низку своїх олій, майже усі суто помистецьки потрактовані та на доброму поземі. На теперішній виставці Василишин зарепрезунтував глядачам краєвиди у дещо зміненому кольориті — більш сміливому та збалянсованому. Трохи застереження було б до твердого поєднання синьо-зелених гір із іншою зеленю. Позем картин цього ще досить молодого маляра постійно хоч поволі підноситься і він повинен наполегливіше працювати та більш сконцетруватися в малярстві, уникаючи роздрібнення. Вижницький це вже маляр з питомим обличчям і показані на Виставці його твори є сильні, але нпр. квіти краще „вийшли б" в дереворитi... П'ять картин Савчука ще раз підкреслюють, що з нього добрий кольорист, інтензивний, але мало зрізничкований у світлі. Титла має глибоке відчуття форми та кольорів й потрапить переконливо виповісти свої ідеї. Онишкевич, відомий із індивідуальних виставок, має вже віддавна ім'я серед талановитих мистців. Фігуральні композиції Р. Пачовського, крім деяких застережень в рисунку, є передумані композиційно та багаті в ідеї. Графіки Б. Пачовського мають своє устійнене місце як цікаві і з багатою інвенцією.

Із молодих учасників Виставки Ж. Ласовський показав добру графіку і видно, що він її любить та розуміє технічні можливості. Енкавстика нового члена Відділу, Лукашевської, недавно прибулої з Флоренції, є витримана в кольорі та композиційно, але її графіка є ліпша і варто їй присвятити більше уваги. Богачевської абстракт пригадує ще одначе шкільні праці, хоч цього не завважувалося у її попередньо виставлюваних образах. Головчак помітно і досить скоро йде вперед, мусить ще тільки присвятити пильнішу увагу рисункові, кольори у неї добрі, хоч не все чисті. Картини Дяченко мають в собі щось, що притягає увагу глядача та каже призадуматись. Нестерович віддавна пробує своїх сил в скульптурі і дійшла до певних результатів, побажаним було б тільки менш поверховне трактування задумів.

Приналежна до іншої групи ... ченко показала оригінальну в композиції мертву природу та стоновані в кольориті квіти. Як усі молоді люди так і згадані мистці люблять експерементувати, вічно чогось шукають, змагають до чогось далекого і великого. Наслідком цього одні попадають в крайність, або під якісь застарілі „ізми", інші тримаються обережної лінії і пробують підійти під смаки (часто не мистецькі) широко-поплатности, а тільки небагатьом вдається відразу увійти у відповідні рейки та правильно розгортати питомі прикмети свого талану і оформлювати своє власне Я.

Рожа Шульова

З української католицької школи в Ню Йорку

Щоб допомогти родичам у вихованні дітей та затісненні зв'язків родин із школою, Заряд школи розпочав ряд доповідей на актуальні-виховні теми. Першу доповідь мав о. В. Ковалик, ЧСВВ на тему: Потреба католицьких шкіл по вказівкам Ватиканського Собору. Друго доповідь була нк тему: Умові недуги у дітвори, їхні джерела та засоби протидіяння. Цю доповідь, дуже актуальну, цікаву, приступну мав п. д-р Вол. Семків. Вона викликала цікаве заінтересування серед присутніх. Наступна така доповідь для батьків та старшого громадянства відбудеться в суботу, 23 квітня, по пол. год. 5, у залі „Ветеранів" вул. 7, ч. 33. Її буде мати д-р Олег Сохан на тему: Алькоголізм та дідичність у вихованні дітей. Щиро запрошуємо родичів та громкдянство на цю актуальну і таку важлпву доповідь.

24 квітня, ц. р. (неділя), в год. 1 по пол., у залі „Ветеранів" при вул. 7, ч. 33 відбудуться Перші Сходини нашої студіюючої молоді в університетах та коледжах та буде доповідь о. В. Ковалика, ЧСВВ. на тему: Ватиканський Собор та українська молодь. Запрошується наше студентство.

Ню Йорк, Н. Й.

ПОКАЗ ІСТОРИЧНОГО ОДЯГУ УКРАЇНКИ

На сцену із-за заслони і на подіюм виходять жіночі постаті. Идуть вони поволі, маєстатичною ходою, вдягнуті у барвисту ношу минулих сторіч. В їх ноші віддзеркалюється краса української землі та її багатство, повага бурхливих та погідних днів життя нашого народу, жіночий хист вміти вдягнутися відповідно до хвилі, естетичний добір барв та крою. Прихід кожної з них заповідають публіці ніби з хору давньої грецької драми, напереміну дві жінки в чудовій народній ноші. Вони скандують стихи вірша, що вводить глядачів у древню епоху. Ґраціозна поява кожної модельки викликує на залі бурю оплесків.

Пані А. Перфецька була в сарматськім одязі з 3-4 в. п. Хр., в якому переважала біла краска. Пані М. Воєвідка і п. М. Малиновська показали староруську ношу у двох барвах: багряній і чорній. Одяг простого крою прикрашений золотом, бронзом і скляним намистом нагадував древній одяг грекині. Пані Т. Скоробогата була в одязі княгині Ольги, що відображував могутність і добробут київської держави 10-го сторіччя. Туніку, дальматику вкривала мантія з дорогої парчі. На голові: княжа корона. Пані О. Крупська демонструвала незвичайно інтересний барвою і кроєм одяг бояриня XII ст., а пані М. Навроцька чудовий стрій молодої дворянки княжих часів. Пані Т. Рожанковська була у багатому одязі гал. волин. княжни. Пані Л. Кравчук показала пишну одежу гетманші, а пані П. Л. Абрамюк стрій шляхтянки. Пані В. Тершаковець мала незвичайно ефектовну ношу міщанки, зелена сукня якої прикрашена срібною лямою і вказувала на добробут і культуру нашого міщанства.

Між показами ноші стилеві танки Пані Тані Лютик внесли багато динаміки.

Вступне слово по українськи виголосила голова 64 Відділу СУ в Ню Йорку пані П. Книш, а по англійськи пані Л. Абрамюк. Одяги по історичним взірцям виконали пані: Л. Артимишин, Х. Воєвідка, Н. Горєча, З. Захарченко, Х. Навроцька, М. Савицька, Н. Тершаковець. Слова прегарної поеми про українку Л. Полтави виголосили по мистецьки п. О. Кириченко-Шуган і п. Р. Шуган. Музичний супровід виконав проф. Б. Перфецький, а хореографічний уклад належав до пані Олі Івасівки. Мистецьке оформлення імпрези було в досвідчених руках п. О. Добровольської.

Показ ноші відбувся 19-го березня 1966 р. в залі Фешен Інституту в Ню Йорку. Публіка, своя і чужа, була тією імпрезою захоплена. Показ історичної ноші українки виказав високу культуру нашого народу ще з давніх часів. Імпрезу цю, що є поважним осягом нашого жіноцтва, належало б продемонструвати не тільки перед українцями тут і поза кордонами ЗДА, але і для неукраїнців, які мають нагоду при такому показі наглядно вивчати історію й культуру нашого народу.

Ярослав Гриневич

Торонто в Шикаґо

В суботу 23 квітня о год. 8-ій вечором в залі школи Шопена виступлять хор Ос. СУМ з Торонта „Прометей" під кер. мґр. В. Кардаша, танц. група „Верховинці" під кер. В. Сонича, та знаний гуморист В. Довганюк.

Ці мистецькі одиниці Торонта дадуть змогу громадянам Шикаґо налюбуватися красою української пісні, побачити мистецтво танцювальної групи та щиро посміятися з дотепів та сатири Гриця Зозулі.

Віримо, що завжди гостинне Шикаґо щиро привітає „заграничних" гостей та своєю масовою участю в концерті піддержить їхню корисну працю.

С. Ґоляш

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

„МІСТЕР МЕДІКЕР"

„Містер Медікер" — так звуть п. Василя Сачка (направо), голову Окружного Комітету Відділів УНС у Питсбуржчині та секретаря 53-го Відділу УНС в Питсбурґу. Протягом місяця березня щонеділі п. Сачко з рамени Комітету виступав у Питсбурзькій українській радіопрограмі, закликаючи слухачів старшого віку записуватися на медичну опіку. Наліво сидить п. Михайло Комічак, член 91-го Відділу УНС у Мекіз Ракс, Па., який вже 16-ий рік провадить українську радіопередачу в Питсбурґу.

До відома українському вояцтву і громадянству

Дирекція Українського Воєнно - Історичного Інституту в Торонті, Канада, має шану подати до відома побратимам зброї і патріотичному громадянству, що вже друкується 11-ий збірник „За Державність", в якому є спогади таких авторів: — І. Мандзенко, ген., 2. Бутович, сотн., 3. Сім'янців, сотн., 4. Зозуля, проф. 5. Комнен - Палеолог, полк., 6. Клодницький, митр. протоєрей, 7. Задояний, підпол., 8. Волинець, редактор, 9. Єфремів, полк., 10. Зарицький, майор, 11. Фещенко-Чопівський, інж., 12. Голуб, полк., 13. Токайло, пор., 14. Розгін, проф., 15. Ґвоздa-Майкович, упістка, 16. Вишнівський, ген., Кедровський, полк.

Збірник матиме 256 сторінок тексту і 32 сторінки фотознимок учасників визвольних змагань та епізодів з дії і життя війська.

Редактором збірника є ген. Садовський, мовним редактором є інж. Кость Туркало.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. ВОЛОДИМИРА РАЗУМОВА

складаємо 25.00 долярів на Українських Воєнних Інвалідів в Европі.

Б. і М. РЖЕПЕЦЬКІ
та В. і О. ШИПРИКЕВИЧІ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 20-го квітня 1966 року упокоїлася в Бозі наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА на 89-му році життя

бл. п.

КАРОЛИНА ДАЧИШИН

уроджена Герман

ПАРАСТАС в четвер, 21-го квітня 1966 р. о год. 7:30 веч. ПАНАХИДА — 22-го квітня 1966 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН в суботу, 23-го квітня 1966 р. о год. 10:30 ранку з похоронного заведення Музики в Шикаґо, Ілл. на кладовище св. о. Миколая.

Горем прибиті:

сини — ЮРІЙ з жінкою МАРІЄЮ
ЄВГЕН з жінкою СОФІЄЮ
ІВАН з жінкою СОФІЄЮ
внучки — ХРИСТИНА ТАРАН з мужем
МАРТА, РОМА, СТЕФА, ІРИНА — Шикаґо
сестра — ГЕРМІНА ПЕШІНГЕР і
сестрінка — ІРИНА ЦІЛЕНШЕК з мужем, Відень, Австрія

ІВАН ТИХАНСЬКИЙ
(Посмертна згадка)

Не стало між живими найстаршого віком громадянина в українській діяспорі. в сороковий день родинної жалоби по блаженній пам'яті І. Тиханського слід згадати того українського піонера і патріота, який прибув до Америки не тільки ради заробітку на хліб насущний, але також, щоб наполегливою тяжкою працею осягнути між робітниками пошану у вугляній фірмі „Мід-Валлей Ковл Корп. в Пеквіллі, Па. в якій пок. знайшов працю. По кількох роках чесного і розумного робітника Івана Тиханського, фірма покликала його на пост формана. На цьому відповідальному пості покійний працював повних 50 років: і завдяки цьому він багато причинився до розбудови нашого буття тут в Америці.

Іван Тиханський народився 1870 р. в селі Милик, пов. Новий Санч, на Лемківщині. До Америки прибув 18 літним юнаком у 1888 р. Він тяжко працював у вугільних копальнях у вище згаданій фірмі в місті Оліфанті, Па. Тут покійний і заклав своє родинне гніздо. З часом Бог обдарив взірцеву родину добрими дітьми, яких добрий батько старався зберегти від тяжкої праці, даючи їм відповідну до здібностей вищу освіту. Іван Тиханський працею мозольною післав трьох синів по закінченню середньої школи до університетів. У найстаршого сина о. монс. Стефана Тиханського, який є деканом Лігай- Велійської округи і тішиться великою популярністю серед священства як і своїх парохіян в місті Нортгемптон, доживав покійний батько старечого віку.

О. монс. С. Тиханський засвоїв собі добрі прикмети покійного батька: його батько був першим піонером ініціятором будови української кат. церкви в місті Оліфант, Па.; а його син о. монс. Стефан, є добрим громадянином Америки, а рівночасно не забуває про своє походження, та допомагає українській спільноті організувати в Америці українське національне та релігійне буття. Покійний виховав дітей своїх в українському дусі. О. монс. С. Тиханський, як Предсідник СУК. Провидіння, допомагав активно Діловому Комітетові „Тижня Поневолених Народів" відбути велику маніфестаційну імпрезу на оселі Ольжича в 1965 р. Того ж року о. монс. допоміг зорганізувати гарну імпрезу „Листопадового Зриву", що відбулася в шкільній парохіяльній галі, яку о. монс. Тиханський відступив даром, а зібраний гріш Діловий Комітет переслав українським науковим установам. О. монс. своїми закликами допоміг новозорганізованому Відділові УККА Округи Лігвай-Веллі з осідком в Аллентавні відсвяткувати 22-го січня„ 66 р. Лігай-Велійська округа має ревно відданого священика, і це заслуга покійного Івана Тиханського, що упокоївся в Бозі 22 лютого 66 р. на 96 році свого життя.

В похоронах доброго батька і заслуженого громадянина покійного Івана Тиханського брало участь 40 священиків, між якими був о. монс. Кнап, о. монс. Ольховий та предсідник СУК „Провидіння" о. декан М. Харина. Похорон покійного Івана відбувся 26 лютого о год. 10-ій рано. На заупокійній Службі Божій були присутні два монс. та 6 священиків римо-кат. обряду. Церква св. Івана Хрестителя була переповнена парохіянами Нортгемптону та приятелями покійного з сусідніх парохій, що прийшли віддати останню прислугу покійному в молитвах. По похоронах о. монс. Тиханський запросив присутніх на поминковий обід, під час якого о. Богдан Левицький виголосив до опечаленої родини і присутніх промову по англійськи. Виголосив зворушливу промову по українськи предсідник „Провидіння" о. декан М. Харина. Молитвою за спокій душі покійного та словами потіхи осиротілим закінчено ці поминки по славній пам'яті Івана Тиханського. Вічна йому пам'ять.

О. Клисяк

СХОПЛЕНО ГОЛОВУ БАНДИ ГРАБІЖНИКІВ В АНГЛІЇ

Лондон. — Британська поліція схопила 46-річного Джеймса Е. Вайта, за яким переводила лови близько три роки. Він був одним із трьох головних фігур, що плянували й перевели 8 серпня 1963 року напад на поштовий вагон поїзду, з якого пограбували 7.200. 000 дол. 12 учасників змови й нападу схоплено й засуджено разом на 307 років в'язниці, але ще двох головних винуватців не піймано до цього часу. Зникли теж дружина і донька Вайта. Найголовніше, що відзискано тільки дрібну частину пограбованих мільйонових сум.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Ню Гейвен, Конн.
Д-Р МИХАЙЛО СНІГУРОВИЧ ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ УСТ „ДОВБУШ"

13 березня відбулися Загальні Збори УСТ „Довбуш". Зборами проводила президія: інж. М. Пушкар — голова і Б. Антонишин секретар. Голова уступаючої Управи зложив звіт із діяльности за минулий рік. Праця проходила в двох ланках: футболу і відбиванки. Футболісти грали з змінним щастям в Б Клясі — Південь, Коннектикатської Стейтової Ліги. Найбільшою турботою був брак допливу молодих змагунів українців. Команда мусіла поповнювати свої ряди чужинцями, що очевидно не сприяло ростові популярности і заважило на спортових осягах. Фатально відбилася на моральному стані дружини втрата капітана і ланкового Романа Дзюби, який дізнав скомплікованого зломання ноги, що спричинило понад двомісячний побут у шпиталі.

Відбиванкова Ланка (жіноча команда), може похвалитися успіхами. Вона здобула мистецтво Америки і Канади, Першість СУАСТ — Схід, Перше місце і Чашу Оселі Українського Робітничого Союзу і друге місце в змаганнях за чашу Союзівки. Команда брала участь під фірмою ІМКА Ню Гейвен в американських турнірах з гарними вислідами. Перше місце в Окружному Турнірі в Фічбурґу, Массачусетс, перше місце в елімінаційному турнірі в Пітсфільд, Масс.., друге місце в турнірі за мистецтво Нової Англії в Спрінґфільд, Масс. Теж в змаганнях у Вайт Плейнс Н. И., осягнула одно з кращих місць.

Відбиванкова команда теж має проблему допливу молодих змагунок, та це є на добрій дорозі, бо саме тепер „Довбуш" тренує юньйорські дружини відбиванки хлопців і дівчат. І це є найсвітліший момент минулорічної діяльности. Тренінґи відбуваються в залі Української Католицької Церкви, яку безкоштовно відступив о. монсеньйор І. Стах.

УСТ Довбуш є членом СУАСТ — Схід, та вдержує якнайкращі взаємини з усіми українськими спортовими товариствами та молодечими організаціями. Співпраця з українськими Т-вами на терені Ню Гейвену є беззакиду. Довбуш втішається симпатіями ню гейвенського громадянства, але охочих включитися в безпосередню працю Т-ва не багато. В нас ще не має повного зрозуміння проблем спортового виховання молоді. Деякі своє заінтересування виявляють тим, що часом прийдуть на футбольні змагання. Ці погляди є дуже важко викорінити, тому праця спирається на малий гурт ідеалістів, які попри роботу в інших товариствах і організаціях працюють і в спортовому секторі.

Фінансова база Т-ва спирається на вкладках членів і на приходах з імпрез. Осіння забава при звуках оркестри Гірняка була тереном товариської зустрічі українського громадянства з Ню Гейвену і околиці. В цьому 1966 році, Т-во Довбуш святкуватиме своє 10 ліття. З тої нагоди плянується видання брошури, в якій буде зафіксована вся 10 літня історія Т-ва. Теж плянується бенкет із мистецькою програмою.

Звітували теж інші члени управи і ланкові. По дискусії уділено абсолюторію Уступаючій Управі, та вибрано нову, а властиво перевибрано ту саму управу із малими змінами.

Склад Нової Управи такий: д-р М. Снігурович — гол., О. Лаврович — заступник голови, Б. Антонишин — секретар, О. Пушкар — скарбник, І. Лодинський — імпрезовий референт, В. Гачкевич — господар, Валя Ширай — ланкова відбиванки, Р. Дзюба - ланковий футболу. М. Цап — член управи. Контрольна Комісія: Інж. М. Пушкар. І. Витвицький і В. Шкільник **М. Я.**